

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 18/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 119

Có người trong câu hỏi với Hòa Thượng đã khẳng định là trong “*Tín Giải Hành Chứng*” thì “*Hành*” là việc khó làm nhất. Đây là bốn việc mà bất kỳ hành giả nào cũng phải trải qua khi tiếp cận Phật pháp. Do đó, nếu ai nói chúng ta tin Phật là mê tín thì chính họ mới là mê tín vì họ không hiểu biết mà đã nói như vậy. Nếu chúng ta “*Tin*” mà không “*Giải*” – không “*Hiểu*” thì chẳng khác nào chúng ta đang phi báng Phật pháp. Thích Ca Mâu Ni Phật tưng nói rằng: “*Nếu tin ta mà không hiểu ta thì cũng bằng phi báng ta*”.

Nhiều người làm rất nhiều việc từ thiện lợi ích xã hội, bố thí, phóng sanh, cúng dường nhưng không làm theo lời Phật dạy mà làm với tâm “*tự tư tự lợi*”, thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*”. Họ thậm chí không có trí tuệ khi làm các công việc lợi ích đó, ví dụ như khi đi phóng sanh, họ thả cá nước ngọt vào nước mặn, thả cá nước mặn vào nước ngọt, hay cá nước lợ thì chỉ ở nước lợ nhưng họ thả ở mặn hoặc ở ngọt thì cá đều chết. Họ còn thả ốc ra giữa hồ khiến nó không thể vào bờ, cuối cùng cơ hội sống mong manh, chỉ là thức ăn cho các loài khác.

Phật dạy chúng ta có đạo lý rõ ràng bởi mọi điều Ngài nói đều lưu xuất từ tự tánh thanh tịnh, phù hợp với căn tánh của mỗi chúng sanh, tuy nhiên, họ tiếp nhận đạo Phật một cách phiến diện hoặc thông qua sự truyền đạt sai lầm cho nên họ có “*Tin*” nhưng không có “*Giải*” và “*Hành*” không đến nơi đến chốn nên “*Quả*” cũng không có.

Chúng ta hãy nhìn vào bức tranh đời sống của Hòa Thượng, Ngài đã biểu diễn một đời tu hành để chúng ta thấy và làm theo. Hòa Thượng Hải Hiền cũng biểu diễn cho chúng ta thấy cả đời làm việc và tu hành như thế nào. Hai tâm gương của hai vị Hòa Thượng cho chúng ta thấy “*Tín Giải Hành Chứng*” rất rõ ràng. Hòa Thượng Hải Hiền kể chuyện người ta không cho Ngài lễ Phật niệm Phật thì Ngài niệm thầm và khi mọi người đi ngủ hết thì Ngài lễ Phật. Kết quả là tự tại vắng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Những ai từng hãm hại cản trở Ngài sẽ nhận ra rằng họ đã cản trở một bậc Thánh Hiền.

Cho nên phải bắt đầu từ niềm tin, trước đây, tôi không tin Phật. Bà nội bảo tôi niệm Phật thì tôi niệm, tuy nhiên, sau nhiều năm tôi phiên dịch đĩa giảng pháp của Hòa Thượng, tôi có thể cảm nhận được bức tranh cuộc đời của Ngài trong hơn 70 năm được rút lại chỉ còn 15 năm. Từ đó tôi tin Hòa Thượng. Tin Hòa Thượng cho nên tôi tin Phật. Niềm tin của tôi có cơ sở, có nền tảng.

Niềm tin phải có cơ sở vững chắc không phải tin vào một người đẹp trai, người nói hay, người có danh vọng địa vị cao. Đây là loại niềm tin của cảm tình vọng động và khi gặp một người đẹp trai hơn, nói hay hơn, danh vọng địa vị cao hơn thì niềm tin sẽ dễ dàng tan vỡ.

Trong Kinh nói rằng: “Niềm tin là mẹ đẻ, là suối nguồn của mọi công đức”. “Tin” rồi phải “Hiếu”, “Hiếu” để chứng thực cái “Tin” của mình có đúng không chứ không tin hàm hồ. “Hiếu” rồi thì phải “Hành” để biết cái “Hiếu” của mình có chắc thật không hay là hiểu qua loa? “Hành” thấu đáo sẽ có kết quả nhằm chứng thực việc “Hành” của mình là đến nơi đến chốn, đúng như lý như pháp. Nếu chúng ta có đầy đủ “Tin Giải Hành Chứng” như lý như pháp thì cho dù chúng ta có ở trong hoàn cảnh ác liệt đến đâu đi nữa thì hoàn cảnh đó không làm chúng ta mệt mỏi mà là phần chấn.

Hơn hai mươi năm trước, tôi đã được học trò tặng bốn chữ: “Giáo nhân bất mệt” – Dạy người không biết mệt mỏi. Dạy người, phục vụ người, cống hiến cho người không mệt mỏi vì mọi việc ấy khiến ta có niềm vui từ trong nội tâm. Thân mệt thì nghỉ một lúc sẽ hết mệt nhưng mệt tâm thì mệt rất lâu. Trong “Tin Giải Hành Chứng” thì “Tin” là khó nhất, nếu ban đầu không “Tin” thì không thể làm được việc gì.

Ví dụ có người cho rằng Văn hóa Truyền thống chẳng giúp ích cho họ thì họ không thể làm Văn hóa Truyền thống được. Hay giả dụ như có người nói “Niệm Phật không thể vắng sanh” chắc chắn sẽ khiến mọi người dao động. Hoặc mọi người đang yên đang lành niệm Phật rất tốt nhưng chúng ta nói với họ rằng niệm Phật không đủ, phải lạy Địa Tạng Chiêm Sát Sám Nghi thì mới tiêu nghiệp. Thầy Định Hoằng đã đề cập đến Địa Tạng Chiêm Sát là để khen ngợi tại một đạo tràng cụ thể chứ không phải Thầy đề xướng việc đó cho người niệm Phật. Tôi từng nói chuyện với Thầy Chung Mao Sâm về chủ đề chánh tu và trợ tu.

Học Phật tu hành trước nhất phải sanh khởi tín tâm, phải có một điểm tựa để sanh khởi tín tâm. Tôi đã từng nói với một số người rằng: “Các ông đến nhà tôi, đừng nhắc gì đến Phật pháp nhé” vì lúc đó, tôi thấy người thực hành Phật pháp một cách trá hình, “danh vọng lợi dưỡng”. Nhưng khi tôi gặp pháp của Hòa Thượng, Ngài nói những gì Ngài đã làm và làm những gì Ngài đã nói thì tôi hoàn toàn tin tưởng vào Ngài.

Từ đó nội tâm thì một câu “**A Di Đà Phật**”, một hướng Tây Phương để đi và hằng ngày trong đời nhân xử thế thì dùng chuẩn mực người xưa. Hòa Thượng từng chỉ dạy khi nói chuyện là diễn giảng Phật pháp và khi không nói chuyện cũng là đang diễn giảng Phật pháp. Chúng ta nghe lời thật làm thì sẽ làm ra được biểu pháp. Trong công việc thì dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của bản thân. Hòa Thượng cho chúng ta biết rằng trong xã hội hiện đại này, làm được ra một tấm gương chính là bố thí pháp. Người ta không hiểu hạnh, không biết bố thí thì mình làm ra tấm gương hiểu hạnh hay tấm gương bố thí chân thành. Hành động này sẽ hiệu đính lại những sai lầm của người khác.

Người chỉ biết nói, nói rào rào, nói một cách hết sức rõ ràng nhưng không làm thì đó là nhai đờm dãi của người xưa. Còn nếu có thể thực hành trên chính bản thân mình, làm ra được biểu pháp thì đó mới là đúng. Điều đáng sợ là họ dùng lời người xưa để ma mị, lừa gạt người khác, cho nên, trong Bồ Tát Chí Nhạo Kinh có nói rằng Ma tử ma tôn, trong thời kỳ Mạt pháp, dùng hết những mỹ từ của Phật pháp. Nhiều giáo phái lạ cũng đều dùng mỹ từ nhà Phật. Họ còn đổi từ ngữ của nhà Phật, ví dụ như không sát sanh thì họ đổi thành phải trung thành với sư phụ. Người có tâm tính thiện lương sẽ không dám làm những điều sai trái như vậy.

Người ta dám làm điều sai trái vì không tin nhân quả, ngược lại, người tin nhân quả thì dù có cho họ rất nhiều tiền, họ cũng không dám làm. Nhân quả là đạo lý, là trật tự của tự nhiên. Chúng ta phạm pháp thì phải đối diện với pháp luật, chúng ta phạm trai phá giới thì nhất định phải đền trả về những sai phạm của mình. Cho nên “Tin” đã sâu, “Hiếu” đã thấu thì “Hành” không khó. Một khi chưa “Tin” thì chúng ta phải tìm một người mà chúng ta chân thật kính trọng vì chính sự kính trọng đó sẽ giúp chúng ta sanh khởi, phát triển tín tâm trên mọi phương diện.

Bản thân tôi tin Hòa Thượng nên tin pháp môn niệm Phật, tin vào Văn hóa Truyền thống. Khi “Tin” sâu, “Hiếu” thấu thì trong tự tánh chúng ta tự lưu xuất trí tuệ khiến chúng ta biết việc cần làm. Ban đầu là vọng tưởng nhưng sau đó chúng ta thực hiện thì nó sẽ trở thành nguyện lực.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng, từ ngày nhận biết về Kinh Vô Lượng Thọ thì đệ tử con kiên trì sớm tối đọc tụng thế nhưng ngày ngày vẫn phạm phải lỗi lầm. Làm thế nào con có thể thấu nhiếp được tâm này?”*

Có người đọc rất nhiều, lên đến cả chục lần tụng trong ngày nhưng dụng tâm của họ là tụng Kinh để đi giảng Kinh. Đây là tham vọng, điều này hoàn toàn không đúng! Theo Hòa Thượng chúng ta đọc Kinh là để được “Định”, không cần hiểu nghĩa lý, đọc đến khi tâm thanh tịnh thì những gì mình nói ra phải tương ứng với những gì trên Kinh Phật đã dạy. Đọc Kinh không phải đọc cho Phật nghe, không phải đọc Kinh để vừa đọc vừa hiểu, không phải đọc Kinh mà vẫn phạm 16 tập khí phiền não, vẫn tham cầu, ở ý vẫn là “*tham sân si*”, ở thân vẫn là “*sát đạo dâm*”.

Trên Kinh Pháp Hoa có nói: *“Cho dù tạo tội hơn núi cả, chẳng nhọc diệu pháp vài ba hàng”*, cho nên người ta nghe nói như thế liền xúm nhau lại tụng Kinh với hy vọng là chỉ đọc vài ba hàng Kinh thì tội lỗi nặng như núi liền tiêu. Tuy nhiên, họ có thể tụng cả ngàn cuốn rồi nhưng chưa ăn chay, tập khí phiền não vẫn y nguyên, chưa mở được tâm phục vụ chúng sanh. Họ cứ ngỡ rằng: *“Ta đây công đức lớn lắm”*.

Kinh Pháp Hoa là Kinh liễu nghĩa Đại thừa vậy thì phải dụng tâm Đại thừa để tụng. Tâm Đại thừa là gì? Là tâm rộng mở đến tận hư không khắp pháp giới, tâm phụng

vụ chúng sanh vô điều kiện, tâm buông bỏ “*tự tư tự lợi*”, buông bỏ “*danh vọng lợi dưỡng*”, buông bỏ hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, buông bỏ “*tham sân si mạn*”. Nếu tụng Kinh Pháp Hoa mà không dụng tâm đúng thì không chỉ tụng vài ba hàng mà tụng cả tỷ câu thì tội đâu vẫn còn nguyên đó. Nếu không hiểu đúng như vậy thì trở thành oan gia của nhà Phật, lúc ấy lại nói tụng Kinh, học Phật không linh thì sẽ tạo thêm nghiệp.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: “***Bạn nêu ra vấn đề này thì bạn đã giác ngộ rồi! Nhà Phật nói là tự tánh giác từ ban đầu của chúng ta nghĩa là thấy được sai lầm của mình. Lỗi lầm, thực tế mà nói, là tập khí từ vô lượng kiếp. Hiện tại muốn đoạn không phải là việc dễ. Tuy không dễ nhưng nhất định phải đoạn. Làm thế nào khắc phục khó khăn của chính mình? Người xưa dạy là phải kiên trì, mỗi ngày thời khóa không gián đoạn.***”

Tập khí của chúng ta đến từ vô lượng kiếp, chẳng ai dạy chúng ta tham nhưng chúng ta có thể tham đến mức cùng hung cực ác. Chúng ta nhất định phải đoạn tập khí của mình, không để sót một thứ vì trong một thứ có tất cả các thứ. Cho nên nếu chúng ta đoạn tuyệt được một thứ tập khí tận gốc thì những tập khí khác gần như cũng mất gốc rễ./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!